

2018. február 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskótó István

XVII. évfolyam 2. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Asperján György: A jogról
Koósán Ildikó: Világjavító B.T.
Lelkes Miklós: Sziták
M. Laurens: Új év, új remények?
Márkus László: Staccato
Nagy Antal Róbert: Szóval vágják
Pődör György: A készen kapott én
Soós József: Magány.

2. oldal

próza, versek

A. Türi Zsuzsa: Pokróc és feszület
Albert Lőrincz Márton: Idővel
Baranyi Ferenc: Esőveréssel
Bodó Csiba Gizella: Áramszünet
Bokros Márta: Ó-hazám
Debreczeny György:
a lila kabátos hölgy
Dobrosi Andrea: Édes élet
Fetykó Judit: A lány
Fövényi Sándor: én te ő
Hajdu György: Raszkolnyikov
Jóna Dávid: mint a festő a pemzlibe...
Kamarás Klára: Esti csendben
Kántor Zoltán: Harmónia
Király Gábor: Az altató
Kolev András: Éjjel
Kő-Szabó Imre: Egy zöld mobiltelefon
Lehoczki Károly: A pénztárosnő
Nagy L. Éva: búcsúzik a tél
Nógrádi Gábor:
Cirkusz Nyáralódon 3.
Nyakó Attila: 24 fehér ajtót
Péter Erika: A főúr
Pethes Mária: még nem késő
Rada Gyula: Csendes forrongás
Ricza István: Gondolatok közt
Szeicz János: Kopott kő
Thamássy Nagy Géza:
Huszonévnnyi szerelem
Tiszai P. Imre: A keletinél - 2015-ben
Vadász János: Aquincumi epigramma
Varga Ibolya: Hull a hó

3. oldal

mikroszkóp



Asperján György
A jogról

Rongyokban, boros műanyag flakont
szorítva nem tudja a nincstelen
– fölötte nincs, nem bámulhat plafont –,
hogy a joga, mert semmis, színtelen.

Ki teheti, csal – leginkább magát,
ellene fordul kancsal öntudat,
szemében már mindenki csak galád,
kötne, s nincs kivel, csaló alkukat. –

A rendőr, mikor az egyenruhát
leveti, bűnös csupaszon marad,
hümmög, hogy lefzették a buták,
nem tudja, a morál benne szakad.

Cigány síró ággal éltet tüzet,
gondja: nő a család, fogy a segély,
bűnhöz tágul a lelki felület,
csodálja maga is, hogy így megél.

Nyugdíjas ablakánál szél hörög,
elszundít s már az álma sem nyaral,
istenhez megszokásként könyörög,
nem bánja, sőt már várja, hogyha hal.

Élni méltón senki se jogosult,
csak ki jogot kijátszani ügyes,
vesztve börtönben hiába okult,
nem csak zsebe, élete is üres.

Választ, ki még jogban reménykedik,
jelöltje önmagát képviseli,
s a törvény áldásával vétkezik,
nemzetről fecseg s magát megszedi.

A jog foszlik – sokszor próbált ruha,
elfajzott bírók vesztőn nyüstölik;
ki gazdag, magának az se ura,
s ki szegény, kétszeresen üldözik.

Nincs megoldás, nem tartunk sehova,
múlt, jövő, bennünk hergelt csődület;
kifordul ajtónkon elszánt csoda –
mi gyűjtjük, mi rakjuk a torz tüzet.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIO
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon

Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Sarokház
Fetykó Judit: Magánosok klubja
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsijára
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskótó István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József

Köves József
rovata

4. oldal
elfeledettek

Ignotus
versek



Justin Knecht
Pastoral symphonie



Dési-Huber István: Déli pihenő.

Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika

Ajánlott Honlapok

Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

elfeledettek
archivum



...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára



Pődör György
A KÉSZEN KAPOTT ÉN

„Az igazság elérését nem tűzhetjük ki célul,
de keresésénél kevesebbre nem vállalkozhatunk”
(Hans-Georg Gadamer)

Az Édenben nincs szerepe éveknek,
nincsen kor, jót nem színezi árnyalat.
Rothadó létbe száműzött léleknek
a szerelem növeszt angyalszárnyakat.

Nem veled születnek a vak félelmek,
a szép, mi először rajtad áthalad.
A jót kapod, mint emlőből élelmet,
miközben az én létté válik általad.

Indulástól az utolsó méterig
mindenki történetében létezik,
hiába kémelesz a zárt ajtók mögé.

A valódit mondva, mert csak azt szabad,
a megismerés, ami benned marad.
annyira tiéd, mint az elődöké.

Vasszécseny, 2018. január 7.



Nagy Antal Róbert
Szóval vágják

Hazám! Lehet-e a szavakkal rendet vágni?
Hová terelnek? Milyen mély az ásott meder?
A lóvá tettek rajonganak, jó lesz bármi,
csak toljanak minket, mert jó a közös rendszer.
Nem lépsz, hátulról erővel előre nyomnak.
Mások meg szemből vágják szólánccal a rendet.
Nem megyünk. Se nyomósnak, se bármilyen oknak



M. Laurens
ÚJ ÉV, ÚJ REMÉNYEK?

Hogy új év? No meg új remények?
Hamisan szól már régóta ez ének.
Már tavaly is rossz volt a kotta,
És a karmester sem lett jobb azóta.

Mivé lettek a tavalyi remények?
Tett semmi, csak ének meg ének!
Kidalolták már szájunkból a sajtot,
Miközben a muzsika tartott.

Ugyan, mire az új remények,
Ha még mindig csak ugyanaz az ének?
Idén sem változik a kotta:
Mely a szájadból a sajtot kidalolta.

Budatétény, 2018. január 4.



Márkus László
Staccato

Vágyam ma egyedül búvik ágyba,
ábrándos éj kushad szobámban,
zárt szempilláimat hiába feszgeti,
nem fér alá az andalgó holdsugár,
így unatkozva barantál szobám falán.

Portrédon elidőz – tudom, ő is csodálja,
majd farkasszemet néz a harcias pókkal,
ki szerencsét ugyan eddig nem hozott,
így ha koszt nem is, kvártély kijár neki.

Várom mikor tűz be lelkem templomába
a táncosléptű hajnal, mézízű hangulataival
sántikáló színgantátákat improvizálva.

nem engedünk! Kivárjuk két zaj közt a csendet,
vagy tolatunk, és mindenkinek hátra arc lesz,
vagy jobbra-balra taposunk a zűrzavarban.
Majd jön egy új vezér, és erővel rendet tesz.
Hazám! Legyen béke, de ne csak a szavakban!



**Lelkes Miklós
Sziták**

A patakparti légben
fény szótt arany szitát.
Résein át-átröppent
kérdő kíváncsiság:

- A felhők merre mennek?
Mit álmodhat a hegy?
Kék bölcső miért ringat
égarcú gyermekeket?

Rovarok selyemszárnya
villant át a szitán,
s elégett futó víznek
lengő pillanatán.

Később a csend szitáján
csillant ezüstke hang,
s rábúgott, biztatóan,
rejtőző vadgalamb.

Az életem szitáján
mi szállt át, s ragyogott?
Volt gyöngyszemek csodáltak
piros lét bánatot.

Térdemre leülsz, tündér,
s hittet mesélsz nekem, -
de kell-e itt még szépség,
hűség, dal, szerelem?

Az esték nagy szitáján
csak sötét hull ma át,
s már sehol bizó ének,
csillagos tisztaság,

s ha patakparti légben
újra éled a nap,
szótt szitáján a könnycsepp
kérdően ottmarad:

- Az élet merre ment el?
Miért komor a hegy?
Üres bölcső, hová lett
ég szülte gyermeked?

S ha búk, s bajok szitáján
új jajszó hullik át, -
miért nem bánt már senkit
a közöny, némaság?



**Koósán Ildikó
Világjavító B.T.**

világjavítót létrehozni
nem az én tisztem jól tudom,
szeretném mégis megcélózni,
hiszen volna rá jó okom;

bölcs gondolat kering ezerszám
eszemben nappal, s éjszakán,
fel-fel villan, mint folyó sodrán
röptében halászó madár,

de dönteni, melyik a bölcsebb,
kell –e az i-re ékezet,
találni kell hozzá egy bölcsét,
ki e dzsungelből kivezet;

kevés a bölcs, jó tanácsadó
ritka mint a fehér madár,
világunk egy süllyedő hajó
befonja lassan a hínár;

döntöttem, a tervről lemondok,
minek nekem a fejtörés,
lefoglalnak a napi gondok
ami tudjuk jól nem kevés;

tán létrehozzák gőzerővel
mások, ott csendestárs leszek,
s molinón hirdetik fénybetűkkel
kölcsonadtam az ötletet.



**Soós József
Magány**

Most ablakomhoz
nem hajol
fa ága

Vihar sem kél, hogy
egy percre
megállna

Madárka fészkel
szemben
a házon

Szüntelenül gyötör
daróc
magányom



Dési-Huber István

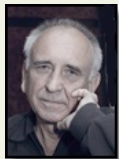
festőművész



[vendégkönyv](#)

[következő oldal >](#)

[Click here to add text.](#)



Baranyi Ferenc
Esőveréssel

A biztonság: keresztútnál bevárni
a tétovát s mutatni: erre térj,
s - nem vádolván vaksággal - fényt kínálni
ha ködbe búvik előle a cél.
Keménységnél nem hangerő a mérce,
nem csak a szűrős szemek vádolók,
legszigorúbb a csöndes hang erélye
s meleg tekintet a legáthatóbb.
A jóság soknak elviselhetetlen,
elismerni, hogy ember az a másik,
a jégverés csak kárt tehet a kertben,
de az esőtől mag fakad, virág nyit.
S te így növelsz: esőveréssel engem,
kérelhetetlen, komoly szeretetben.



Varga Ibolya
Hull a hó

Most végre hull a hó
és ebben az a jó
hogy fehérre fest majd minket
ártatlanná mintegy
Fehér takarót borít titokra
vagy véres gyilokra
fehér a kuka, a szemetes
s aki benne betevőt keres
a fehér hóban mezítláb állva
egyformán lilul gazdag, szegény lába
fehér lepedőt terít vékonyat
de közelg az ünnepi áhítat
a nép a téren, az idei télen
- minő utcabáll!
harcban a nyomorral,
elszorult torokkal
a mennyből egy angyalt vár
Hát csak hullj hó
most még egyformán fehér
a palota, a kunyhó
de jön az enyhülés délután
és nem takar már a hó
mert olvadás és áradás
előtűnik a való
az ereszcatorna pityereg
könnye tükör: éhes,
szomorú gyerekarcok villannak,
mint szuronyhegyek
s csak a bánat, csak a vádak
és már nincs többé bocsánat...



Kamarás Klára
Esti csendben

Tibornak, Valentin-napon, öregesen

Csókoltál, mikor csókra vágytam,
s virággal hintetted be ágyam.
Most itt ülünk az esti csendben,
látod szívem, megöregedtem.

Ezért volt minden öröm, bánat,
hogy végül újra rád találjak,
hogy legyen, aki elkísér,
ha az út lassan véget ér.

Kinn fú a szél, eső szemerkél,
beleng a múlt, de mit tehetnél?
Csókoltál, mikor csókot kértem,
most simogatod sajó térdem.



Király Gábor
Az altató

Álmodj ma éjjeli jázminokat és
Trópusi fénypalotát,
Hagyjad a múltra a nappali gondod,
Mélyre merülj odaát.

Ott van a fákon a körtevirág,
Selymes a rét, odalépkedsz,
Angyali szárnyadon ellibbenhetsz,
Múlt szelein hazatérhetsz.

Fúrd be az arcod a bordó nyárba,
Láss picit lányt, aki táncol,
Fogd meg az ujjait és szaporázd,
Pördüljél meg vele párszor.

Pille a vánkosod, jó menedék,
Illata rózsavirág-por,
Gömbölyű vállad a dunna alatt:
Kint vagy a talmi világból.

Íme a szép sziget, árnyas a pálma,
Nyújtssd a kezéd kicsit át,
Hadd legyek én, aki néked a parton
Tárja az ég kapuját.



Rada Gyula
Csendes forrongás

Most itt e téli hazug tavaszban csak hüledezem, hogy elaljasult a szó,... s a népem e keresztény? fele, miért tipor sárba, ver arcul vétlen – buzgón, mint a szolga, miért fecseg, tagad meg mindent, mi nekem a törvény maga.....



Fövényi Sándor
én te ő

lassan kialszanak a pesti fények, csak Budán pislog még néhány, a Duna, mint valami sötét kérget az éjszakát himbálja hideg hasán.

a körüti bérházakon neonférgék, üvegbábjukat percegve rágják, álmukkal befestik a hópihéket, így tarka latyak lődörög a járdán.

sárga cipő félhomályt rugdos, csalé redőnyrésen szökik a meleg, egy házmester nyugtatót szed a rumhoz, nikotint krárog, nyakán dagadt erek.

szesz-Isten jobb világot ígért neki, ezért mosolyra torzul a szája, a hajnalt majd a kukákra öklendezi, s a fakuló dögszagot gurigázza.

a város, heveny vakbélgyulladás, lapul, akár költő a kocsmá mélyén, az ég vén marionettpadlás, én, te, ő, vergődünk csillagrojtok végén.



Pethes Mária
még nem késő

még nem késő visszaemlékezni a városra amit temetője védelmezett a benne nyugvó derék emberek hite szétáradt a házak között és egészen fel a messziről látható kéttornyú templom keresztjéig

még nem késő felidézni a házat ahol eszmélő koromban nagyszüleim szeretetének biztonságában éltem nagyapám füttyölgetése és füstkarikái szálltak a műhelyből ahol megállás nélkül foglalatzkodott valamivel és minden reggel nagyanyám kontyából kelt fel a nap bizakodással töltötte be az udvart és továbbszállt a szomszédok házaiba

még nem késő visszaemlékezni Gönczö Ilona Franciska bibliájára amibe a család fontosabb történései közé gondos kézzel beleírta születésem

Fetykó Judit A lány

Ezzel az új hármassal meg hatvankettes villamossal sehogy nem tudok megbékülni. Majdnem minden nap utaznom kell, muszáj valamelyiken, csak néhány megállónyt, megszokni mégsem tudom. Inog a lépcsője, amit eleinte észre sem vettem, de bezzeg mostanában, ahogy kopnak az ízületeim, egyre bosszantóbb ez az inoga garádics. Az egyetlen jó benne, az ülés, ami merev műanyag, és nem érzem úgy, hogy a város összes koszos ruhájú, ürületet csepegtető embere benne hagyta az ülés plüssszuátában a „névjegyet”.

Egyik nap elmélázva az ismétlődő tájban, magamat átadva a rezgések lazító hatásának, egészen megfledkeztem a másokról, a köröttem utazókról. Aztán egyszer csak felkaptam a tekintetemet, keresni kezdtem a látóterembe csak úgy, mellékesen bevillanó alakot.

Tovább a teljes szöveghez>>>



Dobrosi Andrea
Édes élet

Írj az életről – mondta kedvesen, a szájából lógott egy szalmaszál. Az nem is olyan könnyű, Kedvesem, akkor legyen az a kávéskanál.

Inkább írok róla, vagy a zacsról, meg ahogy reggel a nedűt isszák, az sem érdekel, ha megharagszol, mert nem ismered az ital titkát.

Rendben – s kiköpte a szalmaszálat, taníts, hogy jól induljon a napod, mikor kávéért folyik a nyálad, sajnos én csak a második vagyok.

Először is, érezd az illatát, benne az esszenciát, zamatot, ahogy az egész tested járja át, pedig te még azt fel se kavardol!

Ne szólj – mert Kedvesét ismerte – tej, tejpör, tejszín bele vétek... s ő ilyesmivel sohasem viccelne, kihunyának a napban a fények.

Az ajtófélfának dőlt az Édes, hisz párja micsoda hévvel beszélt, s elhatározta, ha már lehetséges, reggel kávéval várja Kedvesét.

Másodjára pedig – jól jegyezd meg – nem édes se cukortól se pöttytől, azt magadnak kell megfűszerezned, ahogy iszod, íze beléd fröcsköl.

Lám, ez az igazi élet, hidd el, most eredj, főzz egy adagot nekem – s mint aki viccet azt nem is ismer, néz a polcra s szól: ott a csésze fenn.

házaságom és válásom dátumát ám halálom idejét már soha senki nem tudja belejegyezni mert idegen gyűttmentek (akik szarháziak voltak a háborús hordáknál s akiknek) tulajdonába ment a ház sok más számomra fontos irattal fényképpel együtt kidobták

még nem késő emlékezni a konténeres kocsiára ami majd nem összerogyott múltam súlya alatt csak két dolgot sikerült titokban kilopnom onnan nagyapám kedvenc borospoharát és nagyanyám kézimunkáját amire azt hímezte szórakozást ne keress a távolban itt az öröm boldog otthonodban

még nem késő minderről mesélni az unokámnak akinek elalvás előtt fáradhatatlanul simogatom a hátát gyerekkoromról faggat mama milyen volt amikor kislány voltál s miközben felidézem a régi szép napokat érzem a hajnali kenyérsütés illatát és este nagyanyám munkától kérges hátamon szánkázó ujjait becéző beszédének megnyugtató hullámzását aludj el szépen édes kis Violám



Kő-Szabó Imre
Egy zöld mobiltelefon

Ágota sokáig aludt ma. Már délelőtt tíz óra elmúlt, amikor kikászálódott az ágyból. Fáradtnak érezte minden porcikáját, nem akart mozogni, sem a karja, sem a lába. A hangulata is pocsék volt, úgy érezte, ez a nap nem az övé. Talán egy jó volt benne, négy év után, hogy ismételtelen szabad. Ez a szabadság érzés, adott némi erőt ahhoz, hogy elindítsa ezt a csütörtöki napot. Végre, megszabadult a részeges, csavargó férjétől. Szerencsére visszaköltözött az anyukájához – akit mindig is emlegetett. – Az ő főztje jobb volt! – érvelt néha. Ilyenkor szeretett volna a képébe csapni és elzavarni, de nem volt sem mersze, sem ereje hozzá. Most újból a lakásába lakhatott, egyedül. – Nem asszony kell neked! – mondta neki többször. – Valaki, aki kimossa a gatyáidat, meg néha szétteszi a lábait, hogy elmondhasd, férfi vagyok! Gyenge dolognak érezte ezt a kapcsolatot. Ő másra vágyott.

Tovább a teljes szöveghez>>>



Bokros Márta
Ó-hazám

Hazalátogatva

Csődbe ment üzlet: csüggedt, poros ürességet tesz kirakatba.
Új csak a bank. A színvonal most kínáiból is csak az alja.

A könyvesbolt még tartja magát, de leginkább csak mutatóba.
Az a kor elmúlt, nem veszünk hát könyvet már, túl drága portéka.

Más városban tán jobban akad kínálat, elegáns kirakat, egy szűk réteg mocskosul gazdag.

De sokak bére olyan csekély itt,

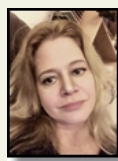


Vadász János
AQUINCUMI EPIGRAMMA

Gyimesi Lacinak

mák mágia máglya
háromágú ördögi dárda
hajítsd el

ész szerelem életöröm
tüze izzon versedben
örökké



A. Túri Zsuzsa
Pokróc és feszület

Csak a csillagtalan éj
durva pokróca borul
sokatmondóan
csúsztatva szúrósan
a nyújtózkodó tájra
az útszéli fák
elmosódott
feszületekként
magasodnak fölénk
s nem nézünk egymásra
csak megyünk
megyünk
megyünk
együtt
mint mindig.

Nekünk
nincs már mit mondanunk



Lehoczki Károly
A pénztárosnő, akin megcsik a szívem

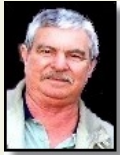
Azt hiszed verset olvasol?
Tévedsz.
Meguntam moralizálni véled.

Hm, fitymálsz. Megint panasz?
Van az

ügy, valami se nem ez, se nem az.
arra sem telik, vagy csak alig.

Itt nincsen számodra hely, marad
a nagyvilág: kívül tágasabb,
élni akarsz, hát hordd el magad,
neked csak máshol jut jó falat.

Az új rendszertől jót reméltünk,
s hogy szétzúzták minden reményünk,
ez a bűnük a legaljasabb.



Ricza István
Gondolatok közt

Gondolatok közt várom idén a tavaszt.
Odakint, ugye, már
csordul a jégcsap.
Persze, ha szél fúj, még a szobámba maraszt,
miután január
vége van épp csak.

Gondolatok közt várva tavaszra, idén
az a gondom, az ám!
Bízzak-e abban,
hogyan vajon itt majd élhetek évekig én
ezután igazán
még szabadabban?



Péter Erika
A főúr

Belesimul a homályba,
így vár újabb érkezőt,
karján fehér hangedlilt tart,
szmokingot hord s lakkcipőt.

Selyem csokornyakkendője
nem fityeg csálén nyakán,
milliónyi titkot őriz,
ha kell sznob, máskor vagány.

Á-tól Z-ig felsorolja
kívülről az étlapot,
s a számlára nem kell várni
teli hassal fél napot.

Törzsvendégnek törzsasztal jár,
ínyenceknek ingyenc-étek,
és bár Oszkár-díjat nem kap,
mégis örvend szerepének.



Szeicz János
Kopott kő

Nézem a folyó örvénylő sodrását,
hűvös szellő leng át a parton,
majd megpihen a partí fűzen,

Csak olyan elvadult semmi.
Szégyen.
Dög. Kinn rohad az útszélen.

Hát nézd, álltam a sorban
bambán
a kassza előtt. Te nem toporogtál

még így? Ingerülten picit,
várva,
a francba tűnjön már a háta

az előtted állóknak
s fizess,
aztán hajrá, uzsgyi, vizes

zsemléddel, felvágottaddal el
enni,
röpke félórát magaddal lenni,

hogyan melózz majd, mint ez itt, újra.
Szegény,
pörög az áruszalag peremén,

csippent, pakol, számláz, visszaad
s megint
idegen szivárványhártyákba tekint.

Én jövök. Aprója? Nincsen. Fanyalog.
Végül
egy gyűrött ötszázast odanyom. Sérült.

Kicszerélné? Még mit nem, bugyborékol,
majd ha
a hajléktalan magának kivasalja,

így kapom én is, vigye!
Lépne
a helyembe a következő, ha odaférne,

de csak állok, mint ki valótlan
látott
vagy egy nem létezőnek hitt világot

s otthagynom pénzesztől, fordulok az utcára ki.
Nem jó
ez így, forrongok magamban, ó,

nem jó! Örökké csak legyintsek? – s visz
vissza
valami, a vérem, hátha panaszom felissza

sértettségem. Nem ötszáz veszik,
értsd meg,
mit jogod –, kötelességed visszakerne!

A főnök a zsebébe nyúl. Ötszáz?
Tessék.
S már majdnem éget, mint rút fizetség.

Aztán hallom mögöttem távolodva,
csattan
a szava, ahogy a kő üvegbe pattan.

Most ülök, előttem a munkám,
félek
bármibe belefogni. Jaj, szegények

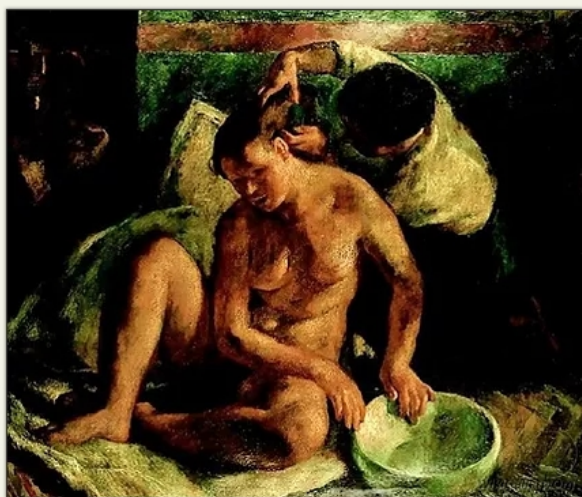
léptem csikorog a kavicson.

Csillogsz, te hőmpölygő víz csiszolta kő,
a durva ősidőben téged,
az ősfolyónak őshulláma
szikla anyácskádrol letépett.

Sorsoddal sodródó kő, hol volt hazád?
Vágyódol-e hazádba vissza?
Elfogadtad egykor büszke bérc,
most partot érve, ez a haza?

Téged, aki a viharral dacoltál,
most szürke betonba öntenek,
és új templom vagy ház leszel, itt
szolgává tesznek az emberek.

A sorsod ismerős nekem, kopott kő,
sok ember kavicsot is görget,
a történelem bősziült sodra,
s ki tudja, engem hova vezet.



Dési-Huber István: Bethsabe.



Albert Lőrincz Márton
Idővel

Idővel elmarad a látvány.
Elmarad a század.
Elfelejtjük, hogy etettek
s nyeltünk nagyokat.
Az agynak nem jutott sok falat,
de telt asztalokra romlott az éték.
Voltak nagyevők, kiknek
gyomránál nagyobb volt étke,
s vétke.
Csak titokban szedtek hánytatót.
A rang nem bírta el.

Kilencvenben még lázas volt a beteg.
Most láthatóan, jól van,
jól érzi magát a kórházi ágyon,
beszedi a kiírt pirulákat
és titokban a hánytatót.

vagyunk mi mind! Vajon ha
holnap,
benézek a kirakatüvegen át, ott lesz?



Kántor Zoltán
Harmónia

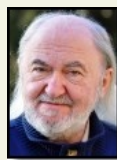
Úgy fonódik össze kedvesem,
az életünk a végtelennel,
az életed az életemmel,
mint kezéd meleg szorítása
a szívemben a szerelemmel.

Így fonódik össze, kedvesem,
a vonatfütty, ábrándos szerelem,
a gépek, a rádiók hangja,
lépted csendes kopogása
nagyszerű harmóniába.



Bodó Csiba Gizella
Áramszünet

Hajszálereim között feszülnek pillanatok,
Félek szét pattanok, s akkor a csend
Vállamra teszi kezét;
Lepisszegi a világ nesztét,
Elnémítja a médiát, jótékony sötét,
Áramszünet, utcahosszon át.
Honnan tudtad, hogy csendre vágyom,
Híreket, filmeket nem kívánom,
Süllyedek, lépked felém az álom,
Gőzmozdony húzza utazásom.
Szomjazó földutak, erdei ösvény
Érkeznek, elfutnak barázda szélén.
Álmok repítenek egy másik világba,
Gomolyog a kép csendes lassúsága,
Majd az áram hirtelen visszkapcsol,
Visít a reklám, lemez tűje karcol,
Villan a lámpa, ágyam fényárba'
Kutyák csaholnak a bőgő szirénákra.
Kicsit sajnálom, visszatért az élet
Ha még maradt volna, alszom egy békésen!



Nógrádi Gábor
Cirkusz Nyáralódon 3.

A MEDVE

Azt mondják: táncolok
– ó, bamba nép! –,
ha billegek lábaimon,
s fejemet ingatom jobbra-balra.
A duda szól,
Liuból száll az ének,
ingok le-föl,
ők művészetnek vélik,
pedig csak enni kérek.

Jóna Dávid
mint a festő a pemzlibe...

Hajnalodban, hajnalunkban
a jövő is mögöttünk,
előttünk pedig megnyúzva a jelen,
felkoncolt, felboncolt szavaival
naponta lesz úrrá a szükségszerűségeken...

Bizonyosságunk katarzisa: a versírás maga,
az éjszakai vadászatba képzelt napi metamorfózis,
ami az ájult közöny kiszolgáltatottságából enged,
már ha a naiv égieket édes szavakkal sikerült kiengesztelned.

Az alvásról leszokott agy felkeresi
az egykorvolt találkozások helyeit,
a homlok sejtéseit ilyenkor a képzelet szolgálja már,
a valóság bent van, elzárva mélyen:
több ponton zár, a hevederzár.

Míves túlélési ösztön, teremtetői kegy, nem akármilyen.
A rímekben pácolt döntéskor jobb ízű az igen,
(és talán finomabb a nem).
A szellem pedig pakol, szétszed, összerak, átfest, javít,
felöltöztet és ha úgy, hát lecsupaszt,
feldob, elkap, megmutat és elrejt, és néha eltalál:
nem ritkán telibe,
ahogy Faludy írta ilyenkor:
kapaszkodsz, mint a festő a pemzlibe!



Hajdu György
RASZKOLNYIKOV

Hétszázharminc lépés
kaputól kapuig
pontosan.

Hunyt szemmel bejárja
lépésről lépésre
az utat.

Ismer minden követ
s hol fekszik keresztbe
egy részeg.

Az úthoz tartozik
mint a városhoz az
enyészet.

(Kikerülni sem kell
csak átlépni rajta.
Álmodik.

Másik világban jár
hol nem csak a vodka
mámorít.)

A balta rejtve jól
a kabát ujjába
élesen.

AZTÁN majd lemossa.
Nem teszi vissza
véresen.



Kolev András
Éjjel

Törött tükör ezer szilánkja csillan.
Csendben hegednek lüktető sebek.
Bezárt szobák, csak itt-ott ég a villany,
s a lomha árnyak földre fekszenek.

Az ágy alá az éj seper keresztet,
s előkerülnek elveszett szavak.
Magára lel, ki fényben félve reszket,
s avval, ki alszik, holtak játszanak.



Tiszai P. Imre
A keletinél - 2015-ben

Furcsa volt a nyárhőségben a kendő,
stóla fejen-vállon, talpig a szoknya,
asszonyok, némán, csak a szem könnyörgő,
mellét adja, gyermeke kéri sírva.
Férfiak, szemükben daccal, haraggal,
szemben rendőrsorfall, csarnokban vonat,
állnak, utak lezárva - akarattal,
bűnünk, mi rajzolunk rátok rácsokat.
Fekete egyenruha, alkohol gőz,
skandált szavak, banda, lelket fertőz,
mások ételt, italt adnak, magyarok.
Férfiak, nők, gyermekek, makacsok,
élni akarnak, emberhez méltóan,
álltam, mások helyett szégyelltem magam.



Nagy L. Éva
búcsúzik a tél

medrébe tapadt szavak
fürdetlen álmok
könnycseppek megülnek
véntülő fákon

halálárny látomása
nyirkos hideg nap
köd szítál a tájra
a szél arcomba harap

megrepedt ágon
egy varjú károg
rekedtes hangja
töri meg a csendet

halott léptekkel
araszoló tél
lelkem még didereg
de előbújik a fény



Thamássy Nagy Géza
HUSZONÉVNYI SZERELEM

(Elfelejtett házassági évfordulóra...)

Tudom, mondtad. Elfáradtál.
Bennem is emlékkép
az első szembenézés ma már,
de oly sokat éltünk csillogón,
félszavakkal egymásból falva
a lelket, hogy nem hiszem el.

Történt bár nem kevés borzalom,
de szemem, miben egykor hittél,
oly tisztán lát, mint fiatalon
és kezem is ugyanaz s a csókom
mi tested tájait együtt járja untalan
mosollyal - szeretlek, ha hagyod...



Nyakó Attila
24 fehér ajtót

Fehér ajtóból is huszonnégyet kellett
megálmodni, hogy a régi kékek helyett
vegyék fel a harcot, rohamokat állják,
hordozzák a szívek alternatíváját.

Hömpölyög a tömeg, százazreket elér,
ereszt és rekeszt ki huszonnégy hófehér.
Ám, de egyetlen van közöttük csak, igen,
aki bejöhét a huszonötödiken...

Debreczeny György
a lila kabátos hölgy

a lila kabátos hölgy
ott állt a ház előtt
és cigarettázott

a lila kabátos hölgy
ott állt és cigarettázott
mögötte a ház

a lila kabátos hölgy
a ház előtt állt
és ott cigarettázott

a ház ott állt
a lila kabátos hölgy mögött
aki cigarettázott

a cigaretta a lila kabátos
hölgy szájában volt
ott a ház előtt

a lila kabátos cigaretta
ott házalt a hölgy előtt
aki állt

a házon nem volt lila kabát
és nem cigarettázott
mégis ott előtte állt a hölgy



Dési-Huber István: Beszélgetők.



Magyar (s)irodalomtörténet

Köves József szerint

Ferkó összes asszonya



Néha szívesen elkíserte a feleségét a nagypiacra. Ilona asszony szenvedélyesen főzött – mondhatnók, ez volt az egyetlen szenvedélye. Feri, a férj el is panaszkolt bizalmas barátainak, hogy az asszony jobban szereti a konyhát, mint a hálószerét, férfiakhoz nem vonzza testiség, ám a sertéscomb az nagyon is kívánatos neki.

A piac más, azt ő is kedvelte. Régi emlékek is vonzották ide. Újdondásként, emlékezett, sokszor kezdte itt a napot, vonzották a halpiac tőzomszedságában a lacikonyhák, ahol nagy bográcsokban fortyogott a szegedi halászlé. Ó, hányszor találkozott itt mesterével, atyai jó barátjával, azzal a harcsabajuszos, vörös arcú férfival, aki mindig beinvitálta a csárdába, hogy a már kimért halászlévet ott fogyassza el egy pohár bor mellett, s ne csak úgy állva.

Jól emlékezett a halászsárda mélyéből felsíró cigányhegedűre és a bőrdudára. A déli órában muzsika mellett mulatott ottan Dungyerszky, a bácskai nábob. Az alföldiek nem, ők délben csak falatoznak a tarisznyában hozott hazai finomságokból. Muzsikaszó nélkül.

Akkor is tömpe orrú Pista bátyja invitálta be, amikor a bácskai nagyúr a Pestről Szegedre ruccant Krúdy Gyulával öblögette ott a homoki borokat. Dungyerszky húzatta, s csak maga énekelt, Krúdy – ahogy szokta - félrebillent fejjel hallgatta, akárcsak Tömörkény Pista is. Mekkora megtiszteltetés volt egy asztalnál ülni ifjú firkásként a Gyula úrral!

Amíg a felesége a zöldségek között válogatott, a sovány pofacsontú, kackiás bajszú Ferenc kíváncsian figyelte a piac nyüzsgő életét. Ilona szép, hófehér karfiolt tapogatott.

- Ugye friss? – kérdezte.

- Most hozták mög a fődről – mondta az asszony, és a szívére tette a kezét, mintegy esküként.

- Jó, adjon... várjon.... ezt, ezt meg ezt.

- Vendégség lesz? - érdeklődött a kofa.

- Lesz – mondta a legendás háziasszony. Az ura csak dörmögte: - Mindig. – De ezt elteszem télire.

- Karfiolkonzerv? – csodálkozott a kereskedő.

- Olyasmi. A karfiolt rózsákra szedem, forró vízben félig megfőzöm, azt a levét lecsurgatom, majd gyenge forralt sós vízzel leöntöm. Az üvegekben teszek rá egy kis szalicilt, erősen lekötöm és kigőzöljük. Olyan lesz télen, mint a friss!

Az urát mindez nemigen érdekelte. Inkább a tejes kofát bámulgatta a másik soron, fess, bögyös menyecske volt, fityulában. Szívesen megkóstolta volna a tejét. Már ha dadus lett volna. Most még a szája szélét is megnyalta.

Még a halasokhoz is elmentek, Ilona igaz szögédi vacsorára készült. Nagy lakomát rendezett mindig, mint háziasszonyt, országszerte imádták, híre volt, akárcsak annak, hogy ő az irodalmat, az ura munkásságát kizárólag bevételi forrásnak tekinti, Ferenc könyveiből hatalmas vacsorák, számos és számtalan fogással váltak emészetté. Most pedig igazán kedves vendéget is várnak, maga Supka úr érkezik látogatóba, sőt már szállást is foglaltak neki a Kassban, mert holnap is marad, Ferivel fog búvárkodni a múzeumban. Na, hiszen! Nem is búvárkodás lesz az, hanem férfilecsogás! Komoly ügyekről meg semmiségekről.

- Vögyön a naccsád friss halat – szólította őket meg egy halasasszony.

- Friss-e? - nézte meg a választékot Ilona. - Mert a hal csakis akkor friss, ha szeme nem „beesett”, hanem szép fényes, a kopoltyúja pedig piroslik – magyarázta az urának, akit ez nemigen kötötte le.

Kecsegét, kárászt, süllőt vásároltak, Ferenc hálós szatyorban vitte asszonya után. A Boldogasszony-sugárúti házig gyalog tették meg az utat, és az igazgató úr nagyon kimerült a cipeléstől. Nem volt már teljesen egészséges.

Segített a feleségének hazacipelni a sok megvásárolt ezt-azt. De azután, amikor felesége elfoglalta állandó őrhelyét a konyhában, sietve búcsúzott.

Örült, hogy a múzeumban lehet. Néhány szép asszony is dolgozott ott, öröm volt nézni mozgásukat. Hát még azt, amikor létrára másztak, hogy a legfelső polcokról emeljenek le egy könyvet. Ferenc ilyenkor szívesen segített, tartotta a létrát, le ne pottyanjanak az asszonykák. Erre ugyan nem volt szükség, mert mint minden rendes nagy könyvtárban, felső csőforma vezetősinbe kapaszkodtak a mobil létrák. De néha felnézve igen érdekes és bizsergető látvány gyönyörködtette az igazgató urat. Leginkább azért Ágotában tudott régen gyönyörködni, még az után is, hogy elmélyült a kapcsolatuk, és jóval többet láthatott belőle, mint a többiekből. Kár, hogy az a lány férjhez ment pár éve, vele beszélgetni is jó volt, hiszen ő volt az első felsőfokon végzett könyvtáros, talán az egész országban. Még a Moholy is negfestette, mert érdekös lány volt.

Ilyenkor a foltozó szűcs és a vásárhelyi kenyeres asszony fia megfiatalodott, ismét férfinak érezte magát. Amit otthon nemigen tehetett meg, noha kívánta volna ő (bár egyre ritkábban) Ilonkáját is, de az csak a konyhát kívánta férfi helyett is. Ilona e célra meg is felel, finomakat főz, és tudja, hogy egyet nem szabad készítenie: borjúvesést, pláne sárgaréppával, mert azt ő ki nem állja.

Aztán persze voltak ebből botrányai is, pedig akkor már vacakolt az epéjével, s nem is volt egészen fiatal. Makón a Samu rávette, költözzék át hozzá egy időre, majd ő gyógyítgatja, amennyire csak lehet. A nagyhirű orvos, Korányi után a legnevesebb tudógyógyász mindent meg is tett barátja felépüléséért, még a kertben a nyári konyhát is átalakította, hogy Ferkó ott dolgozhasson kedvire. Igen ám, de a Dióné, az Anna, akinek olyan kimondhatatlanul furcsa neve volt, talán Dybisevski, még a munkánál is kedvesebb volt és sokat járt át a nyári lakba. Nem volt szép, de markolászni való, és a teste jó meleg, el lehetett merülni benne. Addig, míg egyszer a Samu rajt nem kapta őket ott. Ferkót hazazavarta, a nyári lakot meg lerombolta, de porig! Pedig hát éppen a Samu mondogatta a medikusoknak, hogy nőpácienseidet lehetőleg ne ruhában vizsgálj. A legtöbb nő – még a csúnya is – szereti, ha levetkőztetik." Hát ő is csak ezt tette ott, mint a lelkek doktora.

Volt aztán még asszony, nem is egy, mert Ferenc nem bírt a vérével, s valahol többletté kívánta tenni azt, amiből otthon hiány volt. Otthon? Két rab egy gályán, és összebilincselve eveznek. Úgy gondolta mindig, hogy az élet egyszeri, joga van egy kis testi boldogsághoz is, ha az írói siker nem elégti ki eléggé.

A vacsora igazán jól sikerült, s Ferenc megállapította, hogy egyvalamiben nagyszerű ez a sok évtizedes házasság: el van látva minden földi jóval – már ami az ételeket illeti. Ilona a sok fogás között elkészítette persze híres más módon halpaprikását is. A vendégsereg – köztük a Pestről jött Géza udvarias kíváncsiságára el is mondta, mi az a más mód. "Vereshagymát megtisztítva, szeletekre vágjuk, ezt feltesszük és bő vízben puhára főzzük sóval. Ha a hagyma puha, áttörjük szitán. Ezzel egyidejűleg a halat megtisztítjuk, megmossuk, a belét vigyázva kivesszük. De felbontva mosni már nem szabad. Azután kétujjnyi szeletekre vágva, belerakjuk a lábasba, ráöntjük a hagymás levet, úgy, hogy jól ellepje, és fedő alatt főzzük, míg fel nem forr. Ha felforrt, ízlés szerint paprikát teszünk bele és lassan tovább főzzük fedő nélkül. Más módon a hagymát nem is kell külön megfőzni, hanem a nyers hal alá rakva ezzel együtt főzzük."

Udvariasan bólogattak, hogy igen – de nem tudták, mitől más mód. Talán attól, hogy szitán áttörik a puha hagymát.

Százsor is megköszönték a kellemes estét, a remek vacsorát. Ferenc azt mondta Gézának: hazakíséri.

Elindultak gyalog a szegedi éjszakában. Olyan csönd volt, szinte hallani lehetett a Tisza hullámzását.

Baktattak egymás mellett, Supka pesti irodalmi pletykákat mesélt. Ferencet elsőként Móricz érdekelte. Mit csinál, mi van vele?

- A Forró mezők óta készül valamire, de hogy mi lesz az, nem tudom. Valami kemény könyvet ír állítólag... Az uram-bátyám világról.

- Amiben élünk –sóhajtotta Ferenc.

Közben megérkeztem a Kasshoz. Supka azt ajánlotta, üljenek le még egy pohár borra. Szinte egyedül voltak a hatalmas étteremben.

Amikor a pincér kihozta a csopakit meg a szódát, Supka azt mondta:

- Te, Ferkó, mi ez az örület körülötted? Nők, nők, nők...

Ferenc lehajtotta a fejét.

- Vágyak, Gézám, vágyak....

- Na, de barátok asszonyait? - Volt Emma, ugye? A barátod felesége...

Ferenc elgondolkodva nézett a távolba. Talán a múltba.

- Az egyetlen asszony volt, akinek a lelkével is tudtam volna csókolózni – suttopta. - Volt – mosolyodott el szégyenlősen, és hátrasimította ősz haját. – Ilonám szeretője a konyha meg a kamra. De régi házasság, hisz tudod, nem bontanám fel semmiért sem.

- Értem – bólintott Géza. – Végül is szereted...

- Megismerünk egy lányt és nőül vesszük? Nem. Nőül vesszük, és azután ismerjük meg. – Ittak egy kortyot. Nagyon fiatalon kerültünk mi össze. Túl fiatalon.

- Azt hallottam – mosolyodott el Géza -, sokan már a Závodszkyné mesefigurájáról neveztek téged el...

- Ja, a Tábori Piroskáról beszélsz? Csak nem Dugó Dani vagyok? - Cinkosan összevették. - Vele nem volt semmi...

- És Irén... Ott is voltál fekete vőlegény, úgy tudom.

- Nagyritkán fölmegyek Budapestre, hát meg-meglátogattam. Neki köszönhetem, hogy ókori témába merültem. Regényt írok. Ő adta az ötletet. Tudod, hogy ő Szögedre való.

- A te szögedre? – nevetett fel Supka. – Olykor egyszerre két szerető? – csóválta a fejét a Líteratúra szerkesztője. – Nem értelek. A házasságot csak a házasságtörések teszik tűrhetővé. Ezt írtad. Rendben van, szeretőt tartasz, mert a feleségedet csak a vendéglátás elégíti ki... De egyszerre kettőt? Ez erkölcstelen!

Ferenc szégyenkezve mentegetőzött:

- Esküszöm, ez a kettő az egyetlen!

- Micsoda nagypapa vagy te, Ferim?

- Az unokáiért rajongó. Möttyö a szívemé. A Vadember az érzésemé. Amennyire lehet, derék férj és jó apa. Ez más dolog.

Géza a fejét csóválta.

- És a jó híred? Már beszélnek a viselt dolgaidról.

- Legföljebb azt mondják : Érdekes, nem néztem volna ki ennyit ebből a csöndös emberből.

- Te vagy az bolondos kisfiú, akinek csak a tündéreken járt az esze?

- A Kisködmönre gondolsz? Igen, én vagyok. Jár ma is. Kincseket keresek. És félek, már kevés az időm....





Ignotus

Napraforgó

Én, napraforgó, mozdulatlan állok,
Leszegett fővel, kertem közepén,
De ti, napok, fénylőek, égetőek:
Forduljatok felém!

Forróságok voltak felnevelőim,
Vérré vált csók, mi ereimben ég –
Lehet sok, ami részemül jutott,
De nem elég.

Mióta élek, megujult az ég
S az új egen ti vagytok új napok:
Megcsalatott vagyok s kisemmizett,
Ha tőletek is csókot nem kapok!

Ha tőletek is csókot nem kapok,
Ha meg nem ujulhatok veletek –
Belehalok, ha engem nem szeretnek,
És nem élek, ha én nem szeretek.

A gyáva álom

Makacsul ülök kapud előtt, álom,
Kinyíltát görcsös türelemmel várom,
S bár lüktet a fő s csikorog a fog:
Csak azért is aludni akarok.

Csak azért is, ha tán hiába is,
Ha, mint az ember, gyáva álma is,
S az élet úgy megtöri és veri,
Hogy üdvét megálmodni sem meri.

Kivertek

Hol másnak az égen aranykapu tárul,
Mifelénk ott izzó sárga pokol tátong,
S míg mások erébe tüzet lop az új nap:
Megborzong a hátunk.

Nádas

Előtted mék. Mögöttünk zúg a nád,
Bottal verem a szunyogfelhőt széllyel –
tudd meg, leány: szeretőm volt anyád
Sok téli délután, sok nyári éjjel.

Fojtó a lég. A völgy füledt verem,
Tikkadtan vet az égre szürke pántot.
Mi lesz veled, lány, és mi lesz velem?
Megcsapja nyakamat forró ziháltod.

Forgószél fog be. Tenyerem tüzel.
Villám vakít s harsan dőrej nyomában;
Itt csaphatott le valahol közel –
Gyere mellém. Úgyis minden hiába.

Neki

Ne nézze senki, hogy s mit szenvedek,
Nem kirakatnak vagyok én beteg –
Megverhet a sors, de le sose ver,
Pofonvághatnám, aki szánni mer!

De te, káröröm a felhők fölött,
Ki árva férged mind kibőjtölöd,
S tört vetni szabsz meg sorsot s utakat:
Te nézd le, láss meg, és szégyelld magad!

Évnapra

Mondják: sírod virágtól tarka –
Én még nem voltam ott,
Drága fejed ha lelkembe villan,
Eloszlatom legott,
Drága kezed ha kezemet éri,
Fölébresztem magam –
Engem nem lát magával sírni,
Akinek halottja van.

Kergetőznek mások – mi csak úgy lopódzunk,
Külön tálon élünk, külön párnán hálunk,
Hallgatunk, hallgatunk – s ami másnak játék,
Minekünk halálunk.

Véget nem ér

Siket nap rideg éjszakára –
Mikor nevettem utoljára?

Lenni, lenni, mindig csak lenni –
Honnan ez a rémítő semmi?

A vér elvétí az eret,
A fáradt szem a kenyeret.

Csak tart, csak tart s véget nem ér:
De fáj a szívem magamér!

AKAROM

Azt akarom, hogy rámszorulj,
Azt akarom, hogy sírj utánam,
Azt akarom, ne menj tovább,
Azt akarom, maradj meg nálam,

Azt akarom, halkan neved,
Azt akarom, szavad elálljon,
Azt akarom, szemmel keress,
Azt akarom, a szíved fájjon,

Azt akarom, add meg magad
Kegyelemre vagy pusztulásra,-
Azt akarom: engem szeress,
Azt akarom, ne gondolj másra.



Dési-Huber István: Napraforgó.

HATTYÚ

I.

Kicsi szalag, mely hajába' volt
S aranyával kékje egybefolyt
S illatát megőrizte nekem:
Mondd meg asszonyodnak: szeretem.

Nem szelíden, nem is okosan,
Dühhel inkább s erőszakosan;

Nem hinnéd, mily szép még mindig az élet,
A nap egyre hogy' ragyog,
S én előre köszönök okos uraknak,
Mert én is okos vagyok –
Okos a kanja, nevet a nőténye
S a föld tovább forog,
Föl sem tűnik, hogy te nem élsz,
S hogy én nem gyilkolok.

Életrajz

A VÖLGYBEN

Előtted mék. Mögöttünk zúg a nád,
Bottal verem a szúnyogfelhőt széllyel -
Tudd meg, leány: szeretöm volt anyád
Sok téli délután, sok nyári éjjel.

Fojtó a lég. A völgy fülledt verem;
Tikkadtan vet az égre szürke pántot -
Mi lesz veled, leány, és mi lesz velem?
Megcsapja nyakamat forró ziháltod.

Forgószél fog be. Tenyerem tüzel.
Villám vakít s harsan dőrej nyomába -
Itt csaphatott le valahol közel -
Gyere mellém. Ugyis minden hiába.

ERDŐBEN

Nincs: vége és többé soha -
Mint sziklakőre a moha:
Szívedre, bár kövitsd és hűtsék,
Halkan kiül a gyönyörűség.

Megyünk és mögöttünk marad
A biztos és a nem szabad -
Sírj és neved és jer velem,
Ó hajléktalan szerelem!

GITANA

Szeretem látni finom hajadon
A Keletet, ahonnan jöttél s jöttem,
Az ősi, úri, mély elborulást,
Amiből lettél és amiből lettem.

Szeretem ujjad karcsúságait,
Szeretem a szemöldöd aggodalmát,
Szeretem, ha szólsz, küzködő szavad,
Szeretem ajkad fájdalmas nyugalmát,

Szeretem földalatti éneket
S buvó tüzeit, mit mozdulatlan szítasz -
A kínlódás új kését szeretem
Amire, avatatlant, megtanítasz.

MÁJUSI FAGY

I

Nem tudom, szólt a leány, nem tudhatom,
Mi az, ami sarkad alá terel,
De mindenemet teneked adom.

Tiltja erkölcs, ellenzi eszem,
De azért én mégis megteszem.

II.

Mint a hattyú, szépen és bután
Csendben uszkál dolgai után,
S róka én a parton itt lesem,
Meglapulva, bújva, éhesen.

Milyen furcsa, hogy ez nagy dolog,
Hogy az éltém e körül forog!
Cenk a lélek, oktalan a vér -
Én mit érek, s az élet mit ér?...

Kocsizó

Ne gondolj mással, csak engem szeress,
Ne vess ki mást, de engemet szeress,
Hogy én szeretlek-e, azt ne keresd,
Itt van urad s parancsolód: szeresd!
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress.

Az utcán várj meg, jöjj eléem s szeress,
Kocsimba kéredzkedj föl és szeress,
Gyerekszíveddel, kis madáreszeddel,
Egérfogaddal, kis macskakezeddel
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress.

Álmodban velem álmodj és szeress,
Keltedben velem ébredj és szeress,
Éltemben nekem élj csak és szeress,
Holtomban halj utánam és szeress -
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress

Fátyol

Féltésemnek fátyolával
Édes arcod hadd fedem be,
Hogy ne vesssen bájad üszköt
Férfiszívbe, férfiszembe.

Ellenségem a fehér gyöngy,
Árulás a sima bársony -
Zsákruhába öltöztetlek,
Nehogy más is szépnek lásson.

Légy rabom, te márványtermet,
Légy napom, te drága két szem -
Ez a büszke váll csak engem
Babonázzon és igézzen!

Vágtató tűz bennem a vér,
Fölcsapó láng a lehelet -
Mint a sárkány, bús haraggal
Állok őrt a házad mellett.

TAVASZI BOR

Gyenge rügyek, halványzöld levelek,
Sorsomba negyvenedszer visszatérők,
Uj tavaszok, elvonuló telek,
Lemondva múló, követelve kérők,
Kékségek, miknek hűse is meleg,
És meghalások, szürkeségbe térők -

S az ember visszanezézi és felel:
Életem adnám boldogságodért,
Nem tudom, mégis mért taposlak el.

Nézd, szólt a lány, ajkam csókosra ért,
Vállam keskeny, de elfér rajt fejed
S bőrom kigyúl, ahol a kezed ért.

S az ember int: A hely be nem heged
Fogam nyomán, s nyakadra rá lesz írva:
"Bélyeges. Már valakije lehet."

II.

Tavasz volt. Hűs. A favirágok szirma
Didergve hullt, s utánuk a fehér
Viráglevélkék, mint a hó a sirra.

Gyilkos, gyilkos találkozás: a tél
S a rosszkor jött tavasz. A szerelem
Mely csak gyászt ad s meleget nem ígér.

S virágmulasztó. És gyümölcstelen.

Tedd meg

Szemrehányóan két nagy szem néz rám,
Erőtlen bágyad két keskeny kéz rám,
Szava se tilt már, csak könnye ered meg,
Ha kérem: tedd meg, ha szeretsz, hát tedd meg!

A csillagokban nekem vagy írva,
Ha kerülnék: te hívnál sírva -
Nekem csak szólhatsz, de nem a szívednek:
Az kéri: tedd meg, ha szeretsz, hát tedd meg!

Isten veled

Ha csak ez kell: isten veled, babám
Ki mást csak néz is, engem nem szeret;
Emlékem úgyis fél-émlék csupán -
Isten veled.

Vannak dolgok, amiknek íze vész,
S vannak, miket a szív sosem feled -
Teszem: két pici láb, két fura kéz -
Isten veled.

Olykor a nap egy percre fölragyog,
Aztán megint köd ül a bérc felett -
Légy oly vidám, amely bús én vagyok -
Isten veled.

Mit tudom én, mi az, ami ragyog,
Mit tudom én, ki az, aki vagyok!

Részeg vagyok, mondjátok. Az lehet,
Gondolom is a bort, ami megejtett,
Torkomba érzek gyülni könyeket,
Miket a húnyt szem gögje visszarejtett;
Örületet, mely az agyban rekedt,
Csókot, amely csattanni elfelejtett
És életet, életet, életet,
Amelyet aki élt, nem élhetett.

Ó szép tavasz, ó gyönyörű világ,
Ó paradicsom annak, aki bírja,
Asszonymosoly és almafavirág,
Vizek esése, illanatok írja,
Ó vágy, mi fülleszt, ó kín, ami rág,
Lételek ágya, rothadások sírja -
Éjféli csöndek, hajnali zenék:
Feleljetek nekem: vagyok-e még?

Vagyok-e még és voltam-e vajon,
S nem csak a magam álma-é, hogy voltam,
S nem itt viaszlik-e önágyamon
A halott, kinek fölibe hajoltam,
Én vagyok-e, ki ballag utamon
S nem porlok-e rég valamerre, holtan,
Pályám - én vagyok-é, aki futom?
Nem tudom - ha megöltök, se tudom.

Jaj, megvesznek a tavaszi fagyok
Megújra, míg tavaszvirágra várok,
S koporsófödél, ami fönn ragyog
És lenn az utca temetői árok;
Kezdetül fogva én nem én vagyok,
Kezdetül fogva én csak hazajárok -
S tavasz s virág s napfény és szerelem:
Élj és ragyogj és ne törődj velem!

Vers

Alig kezdtem: ködök ereszkednek
Nap a napnak gondolatlan sirt ás,
Ami tegnap ökölemelés volt,
Ma bizony jó, ha szájrándítás.
Innen is, onnan is kezem lehanyaglik
Ahogy, idegen, magam elé nézek,
El sem mentem: más ül a helyemben,
S ajkam elernyed, ahogy füttyörészek.
Egyre-kettőre lekopik rólam,
Amit tudtam, amit akartam
Magam is alig emlékszem magamra,
S mire meghalok, rég meghaltam.

Tengerparti alkonyat 3.

Belenézem az égbe képedet,
Kék krátertűznek ég le két szemed,
Örvénylánggal veri föl az eget.

Hova lett hús, közömbös mosolyod?
Nehéz keservem, ami lelobog,
Én vagyok a te, akit feldobok.

Dési-Huber István: Vándor az ablakban.



Tengerparti alkonyat 1.

Már ül az est a vizeken,
Már lila búcsútűzeken
Tör át az ormok szürke bőre -
S én szemem tapasztom a köre,
Majd összefogom könyörgöre
Minden feszülő sugarát:
Ugy keresem még egyszer a napot,
Szokásból, de szorongva.
Part-e vagy füst, amit lábam tapod?
Harang vagy álmom, mi fülem bekongja?
S ki bennem szól hozzám: hóhér-e vagy barát?
Az árnyékokat nézem, nagyok-e,
A napot keresem, hogy ragyog-e
S így ködön által szeretem -
A kétségen is: vagyok-e,
Igy tetszik által életem.

VÁRNOD EGY JELRE...

Várnod egy jelre, várnod egy szóra;
Egyszer egy héten egy lopott óra
S ehhez vesszőfutásban érned:
Ezt adhatom, szegénykém, néked.

Félned magadért s félned értem,
Meg se téve már tetten érten
Véletlen lenni más helyébe:
Ezt kapod egy szívért cserébe.

Tűrnöd, titkolnod, osztozkodnod,
Módját se várva mindent adnod
S amire vágyol, azt nem találnod:
Igy lop meg, teljesülve, álmod.

Lenned egynek egy hosszú sorba,
Lenned emléknek, összefolyva
Száz más emlékkel, ha bevégzed:
Ez, ami tart feléd, a végét.

Elébed állok kézzel-mellel,
Hogy megvédjelek magam ellen,
S a vége az, hogy idehúzlak.
A vége az, hogy összehúzlak.

A kezemen itt érzem ajkad,
Az ajkamat ott érzem rajtad -
Rossz óra volt, amelybe' lettél,
Amikor énnekem születted.

